

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2015/62 AL COMISIEI**din 10 octombrie 2014****de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește indicatorul efectului de levier****(Text cu relevanță pentru SEE)**

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 ⁽¹⁾, în special articolul 456 alineatul (1) litera (j),

întrucât:

- (1) Indicatorul efectului de levier calculat în conformitate cu articolul 429 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 trebuie să fie publicat de instituții începând cu data de 1 ianuarie 2015 și, înainte de această dată, Comisia este împuternicită să adopte un act delegat de modificare a indicatorului de măsurare a expunerii și a indicatorului de măsurare a capitalului care sunt utilizați pentru calcularea indicatorului efectului de levier în vederea corectării oricărui insuficiențe constatate în urma raportării de către instituții.
- (2) S-au observat diferențe în ceea ce privește indicatorii efectului de levier raportați la care se face referire la articolul 429 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 din cauza unor interpretări divergente ale instituțiilor cu privire la compensarea garanțiilor reale în tranzacțiile de finanțare prin titluri de valoare și în tranzacțiile de răscumpărare. Aceste diferențe în ceea ce privește interpretarea și raportarea au devenit evidente în urma raportului de analiză publicat la data de 4 martie 2014 de Autoritatea Bancară Europeană (ABE).
- (3) Având în vedere faptul că dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 575/2013 au reflectat standardele Basel, soluțiile identificate pentru a remedia deficiențele normelor Basel sunt, de asemenea, adecvate pentru a remedia deficiențele corespunzătoare ale dispozițiilor relevante ale regulamentului respectiv.
- (4) La data de 14 ianuarie 2014, Comitetul de la Basel a adoptat un text revizuit al normelor privind indicatorul efectului de levier, în special dispoziții suplimentare referitoare la măsurarea și compensarea tranzacțiilor de răscumpărare și de finanțare prin titluri de valoare. Alinierea dispozițiilor Regulamentului (UE) nr. 575/2013 privind calcularea indicatorului efectului de levier la normele convenite la nivel internațional ar trebui să elimine divergențele dintre interpretările instituțiilor cu privire la compensarea garanțiilor reale ale tranzacțiilor de finanțare prin titluri de valoare și ale tranzacțiilor de răscumpărare și ar trebui, de asemenea, să consolideze comparabilitatea internațională, precum și să creeze condiții de concurență echitabile pentru instituțiile care sunt stabilite în Uniune și își desfășoară activitatea la nivel internațional.
- (5) Compensarea prin contrapărți centrale în cadrul principalului model utilizat în mod obișnuit în Uniune creează o dublă contabilizare a efectului de levier în măsurarea expunerii unei instituții care acționează ca membru compensator.
- (6) Compensarea tranzacțiilor de finanțare prin titluri de valoare, în special a tranzacțiilor de răscumpărare, prin intermediul contrapărților centrale calificate poate genera avantaje, cum ar fi compensarea multilaterală și procesele fiabile de gestionare a garanțiilor reale care consolidează stabilitatea financiară. Sumele de încasat și sumele de plătit în numerar pentru operațiunile repo și reverse repo prin intermediul aceleiași contrapărți centrale calificate ar trebui, prin urmare, să fie autorizate să facă obiectul compensării.
- (7) Tranzacțiile de răscumpărare care pot să înceteze în orice zi, sub rezerva unui termen convenit de notificare a încetării, ar trebui să fie considerate echivalente tranzacțiilor care au o scadență explicită egală cu termenul de notificare a încetării și condiția privind „aceeași dată explicită de decontare finală” ar trebui să fie considerată îndeplinită, astfel încât tranzacțiile respective să fie eligibile pentru compensarea sumelor de încasat și a sumelor de plătit în numerar ale operațiunilor repo și reverse repo cu aceeași contraparte.
- (8) Indicatorul revizuit al efectului de levier ar trebui să conducă la o măsurare mai exactă a efectului de levier și ar trebui să servească drept limitare proporțională a acumulării efectului de levier în instituțiile stabilite în Uniune.
- (9) Comunicarea indicatorului efectului de levier mai degrabă la sfârșitul perioadei de raportare trimestriale decât pe baza unei medii pe trei luni asigură o mai bună aliniere a indicatorului efectului de levier la informațiile transmise în materie de solvabilitate.

⁽¹⁾ JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

- (10) Utilizarea cuantumurilor noționale brute pentru protecția creditului subscris emisă de o instituție reflectă într-un mod mai adecvat efectul de levier, comparativ cu utilizarea metodei marcării la piață pentru instrumentele respective.
- (11) Domeniul de aplicare al consolidării pentru calcularea indicatorului efectului de levier ar trebui să fie aliniat la sfera de reglementare a consolidării utilizate pentru determinarea indicatorilor de ponderare la risc a capitalului.
- (12) Modificările introduse de prezentul regulament ar trebui să conducă la o mai bună comparabilitate a indicatorului efectului de levier publicat de instituții și ar trebui să contribuie la împiedicarea inducerii în eroare a participanților pe piață în ceea ce privește efectul de levier real al instituțiilor. Prin urmare, este necesar ca prezentul regulament să intre în vigoare cât mai curând posibil.
- (13) Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ar trebui modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (UE) nr. 575/2013 se modifică după cum urmează:

1. articolul 429 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 429

Calcularea indicatorului efectului de levier

(1) Instituțiile își calculează indicatorul efectului de levier în conformitate cu metodologia prevăzută la alineatele (2)-(13).

(2) Indicatorul efectului de levier se calculează prin împărțirea indicatorului de măsurare a capitalului la indicatorul de măsurare a expunerii totale a instituției și se exprimă ca procent.

Instituțiile calculează indicatorul efectului de levier la data de raportare de referință.

(3) În sensul alineatului (2), indicatorul de măsurare a capitalului este reprezentat de fondurile proprii de nivel 1.

(4) Indicatorul de măsurare a expunerii totale este suma valorilor expunerilor:

(a) activelor menționate la alineatul (5), cu excepția cazului în care sunt deduse atunci când se stabilește indicatorul de măsurare a capitalului menționat la alineatul (3);

(b) instrumentelor financiare derivate menționate la alineatul (9);

(c) majorărilor pentru riscul de credit al contrapărții tranzacțiilor de răscumpărare, operațiunilor de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, tranzacțiilor cu termen lung de decontare și tranzacțiilor de creditare în marjă, inclusiv cele extrabilanțiere menționate la articolul 429b;

(d) elementelor extrabilanțiere menționate la alineatul (10).

(5) Instituțiile determină valoarea expunerii activelor, exceptând contractele enumerate în anexa II și instrumentele financiare derivate de credit, în conformitate cu următoarele principii:

(a) valorile expunerii activelor înseamnă valorile expunerii stabilite în conformitate cu articolul 111 alineatul (1) prima teză;

(b) garanțiile reale corporale sau financiare, garanțiile sau instrumentele de diminuare a riscului de credit cumpărate nu se utilizează pentru reducerea valorilor expunerilor activelor;

(c) creditele nu se compensează cu depozite;

(d) tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, tranzacțiile cu termen lung de decontare și tranzacțiile de creditare în marjă nu se compensează.

(6) Instituțiile pot să deducă din măsurarea expunerii stabilită la alineatul (4) al prezentului articol cuantumurile deduse din fondurile proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (d).

(7) Autoritățile competente pot să permită unei instituții să nu includă în măsurarea expunerii expunerile care pot beneficia de tratamentul prevăzut la articolul 113 alineatul (6). Autoritățile competente pot să acorde permisiunea respectivă numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute la articolul 113 alineatul (6) literele (a)-(e) și în cazul în care acestea au acordat aprobarea prevăzută la articolul 113 alineatul (6).

(8) Prin derogare de la alineatul (5) litera (d), instituțiile pot să determine valoarea expunerii sumelor de încasat și a sumelor de plătit în numerar ale tranzacțiilor de răscumpărare, ale operațiunilor de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, ale tranzacțiilor cu termen lung de decontare și ale tranzacțiilor de creditare în marjă cu aceeași contraparte pe o bază netă numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) tranzacțiile au aceeași dată explicită de decontare finală;
- (b) dreptul de a compensa suma datorată contrapărții cu suma datorată de către contraparte este executoriu din punct de vedere juridic în toate situațiile următoare:
 - (i) în cursul desfășurării normale a activității;
 - (ii) în cazul nerespectării obligațiilor, al insolvenței și al falimentului;
- (c) contrapărțile intenționează să efectueze o decontare netă, să efectueze o decontare simultană sau tranzacțiile fac obiectul unui mecanism de decontare care are ca rezultat echivalentul funcțional al decontării nete.

În sensul primului paragraf litera (c), un mecanism de decontare are ca rezultat echivalentul funcțional al decontării nete dacă, la data decontării, rezultatul net al fluxurilor de numerar ale tranzacțiilor din cadrul mecanismului respectiv este egal cu suma netă unică ce face obiectul decontării nete.

(9) Instituțiile determină valoarea expunerii contractelor enumerate în anexa II și a instrumentelor financiare derivate de credit, inclusiv a celor extrabilanțiere, în conformitate cu articolul 429a.

(10) Instituțiile determină valoarea expunerii elementelor extrabilanțiere, exceptând contractele enumerate în anexa II, instrumentele financiare derivate de credit, tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, tranzacțiile cu termen lung de decontare și tranzacțiile de creditare în marjă, în conformitate cu articolul 111 alineatul (1). Cu toate acestea, instituțiile nu reduc valoarea nominală a elementelor respective prin ajustări pentru riscul de credit specific.

În conformitate cu articolul 166 alineatul (9), în cazul în care un angajament se referă la prelungirea unui alt angajament, se utilizează cel mai mic dintre cei doi factori de conversie aferenți angajamentului individual. Valoarea expunerii elementelor extrabilanțiere cu risc scăzut menționate la articolul 111 alineatul (1) litera (d) face obiectul unui prag egal cu 10 % din valoarea lor nominală.

(11) O instituție care este membru compensator al unei contrapărți centrale calificate poate exclude următoarele elemente din calculul măsurării expunerii din tranzacții, cu condiția ca expunerile din tranzacții în cauză să fie compensate cu respectiva contraparte centrală calificată și să îndeplinească, în același timp, condițiile prevăzute la articolul 306 alineatul (1) litera (c):

- (a) contractele enumerate în anexa II;
- (b) instrumentele financiare derivate de credit;
- (c) tranzacțiile de răscumpărare;
- (d) operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut;
- (e) tranzacțiile cu termen lung de decontare;
- (f) tranzacțiile de creditare în marjă.

(12) În cazul în care o instituție care este membru compensator al unei contrapărți centrale calificate garantează contrapărții centrale calificate performanța unui client care participă în mod direct la tranzacții cu instrumente financiare derivate cu respectiva contraparte centrală calificată, instituția include în măsurarea expunerii expunerea care rezultă din garanție ca expunere a clientului din instrumente financiare derivate, în conformitate cu articolul 429a.

(13) În cazul în care principiile contabile general acceptate la nivel național recunosc activele fiduciare din bilanț, în conformitate cu articolul 10 din Directiva 86/635/CEE, acestea pot să fie excluse din indicatorul de măsurare a expunerii totale pentru calcularea indicatorului efectului de levier, cu condiția ca activele să îndeplinească criteriile pentru nerecunoaștere prevăzute de standardul internațional de contabilitate (IAS) 39, astfel cum se aplică în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002, și, dacă este cazul, criteriile pentru neconsolidare prevăzute în standardul internațional de raportare financiară (IFRS) 10, astfel cum se aplică în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002.

(14) Autoritățile competente pot să permită unei instituții să excludă din măsurarea expunerii expunerile care îndeplinesc toate condițiile următoare:

- (a) sunt expuneri față de o entitate din sectorul public;
- (b) sunt tratate în conformitate cu articolul 116 alineatul (4);
- (c) rezultă din depozite pe care instituția are obligația legală de a le transfera către entitatea din sectorul public menționată la litera (a) în scopul finanțării de investiții de interes general.”;

2. se introduc următoarele articole 429a și 429b:

„Articolul 429a

Valoarea expunerii instrumentelor financiare derivate

(1) Instituțiile determină valoarea expunerii contractelor enumerate în anexa II și a instrumentelor financiare derivate de credit, inclusiv a celor extrabilanțiere, în conformitate cu metoda prevăzută la articolul 274. Instituțiile aplică articolul 299 alineatul (2) litera (a) în scopul determinării expunerii de credit viitoare potențiale pentru instrumentele financiare derivate de credit.

Atunci când determină expunerea de credit viitoare potențială a instrumentelor financiare derivate de credit, instituțiile aplică principiile prevăzute la articolul 299 alineatul (2) litera (a) tuturor instrumentelor lor financiare derivate de credit, nu numai celor atribuite portofoliului de tranzacționare.

Atunci când determină valoarea expunerii, instituțiile pot să ia în considerare efectele contractelor de novatie și ale altor acorduri de compensare în conformitate cu articolul 295. Compensarea între produse diferite nu se aplică. Cu toate acestea, instituțiile pot să compenseze în cadrul categoriei de produse menționate la articolul 272 punctul 25 litera (c) și instrumente financiare derivate de credit, în cazul în care acestea fac obiectul unui acord de compensare contractuală între produse diferite menționat la articolul 295 litera (c).

(2) În cazul în care furnizarea garanțiilor reale conexe contractelor de instrumente financiare derivate reduce cuantumul activelor în temeiul cadrului contabil aplicabil, instituțiile reiau reducerea respectivă.

(3) În sensul alineatului (1), instituțiile pot să deducă marja de variație primită în numerar de la contraparte din acea parte a valorii expunerii reprezentată de costul de înlocuire curent în temeiul cadrului contabil aplicabil, marja de variație nu a fost deja recunoscută ca o reducere a valorii expunerii și în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) pentru tranzacțiile care nu sunt compensate printr-o contraparte centrală calificată, fondurile în numerar primite de contraparte destinată nu sunt separate;
- (b) marja de variație se calculează zilnic și face zilnic obiectul schimbului valutar pe baza evaluării la prețul pieței a pozițiilor pe instrumente financiare derivate;
- (c) marja de variație primită în numerar este denominată în aceeași monedă ca moneda de decontare a contractului instrumentului financiar derivat;
- (d) marja de variație care a făcut obiectul schimbului valutar este suma totală care ar fi necesară pentru a stinge integral expunerea la prețul pieței a instrumentului financiar derivat care face obiectul pragului și sumelor minime de transfer aplicabile contrapărții;
- (e) contractul instrumentului financiar derivat și marja de variație între instituție și contraparte la respectivul contract sunt acoperite de un singur acord de compensare pe care instituția îl poate trata ca diminuator de risc, în conformitate cu articolul 295.

În sensul primului paragraf litera (c), în cazul în care contractul instrumentului financiar derivat face obiectul unui acord-cadru de compensare eligibil, „monedă de decontare” înseamnă orice monedă de decontare specificată în contractul instrumentului financiar derivat, în acordul-cadru de compensare eligibil aplicabil sau în anexa de garantare a creditului la acordul-cadru de compensare eligibil.

În cazul în care, în temeiul cadrului contabil aplicabil, o instituție recunoaște marja de variație plătită în numerar contrapărții ca creanță de încasat, instituția poate să excludă activul respectiv din măsurarea expunerii, sub rezerva îndeplinirii condițiilor de la literele (a)-(e).

(4) În sensul alineatului (3), se aplică următoarele:

- (a) deducerea marjei de variație primite se limitează la valoarea pozitivă a acelei părți a valorii expunerii reprezentată de costul de înlocuire curent;
- (b) instituțiile nu utilizează marja de variație primită în numerar pentru a reduce cuantumul expunerii de credit viitoare potențiale, inclusiv în sensul articolului 298 alineatul (1) litera (c) punctul (ii).

(5) Pe lângă tratamentul prevăzut la alineatul (1), pentru instrumentele financiare derivate de credit subscrise, instituțiile includ în valoarea expunerii cuantumul noțional efectiv folosit drept referință de instrumentele financiare derivate de credit subscrise din care se scad orice modificări negative ale valorii juste care au fost încorporate în fondurile proprii de nivel 1 în ceea ce privește instrumentele financiare derivate de credit subscrise. Din valoarea expunerii rezultată se poate scădea și cuantumul noțional efectiv al instrumentului financiar derivat de credit cumpărat pe aceleași nume de referință, sub rezerva îndeplinirii tuturor condițiilor următoare:

- (a) pentru instrumentele financiare derivate de credit pe un singur nume, instrumentele financiare derivate de credit cumpărate trebuie să fie pe un nume de referință cu rang egal sau inferior obligației de referință suport a instrumentului financiar derivat de credit subscris și un eveniment de credit pe activele de referință de grad superior ar avea ca rezultat un eveniment de credit pe activele subordonate;
- (b) în cazul în care o instituție cumpără protecție pe un grup de nume de referință, protecția cumpărată poate să compenseze protecția vândută pe un grup de nume de referință numai dacă grupul entităților de referință și nivelul de subordonare în ambele tranzacții sunt identice;
- (c) scadența reziduală a instrumentului financiar derivat de credit cumpărat este egală cu scadența reziduală a instrumentului financiar derivat de credit subscris sau mai mare decât aceasta;
- (d) la determinarea valorii expunerii suplimentare pentru instrumentele financiare derivate de credit subscrise, din cuantumul noțional al instrumentului financiar derivat de credit cumpărat se scade orice modificare pozitivă a valorii juste care a fost încorporată în fondurile proprii de nivel 1 în ceea ce privește instrumentul financiar derivat de credit cumpărat;
- (e) pentru produsele împărțite în tranșe, instrumentul financiar derivat de credit cumpărat ca protecție are ca suport o obligație de referință care are rang egal cu obligația de referință suport a instrumentului financiar derivat de credit subscris.

În cazul în care din cuantumul noțional al unui instrument financiar derivat de credit subscris nu se scade cuantumul noțional al instrumentului financiar derivat de credit cumpărat, instituțiile pot să deducă expunerea viitoare potențială individuală a respectivului instrument financiar derivat de credit subscris din expunerea viitoare potențială totală, determinată în conformitate cu alineatul (1) al prezentului articol, coroborat cu articolul 274 alineatul (2) sau cu articolul 299 alineatul (2) litera (a), după caz. În situația în care expunerea de credit viitoare potențială se determină coroborat cu articolul 298 alineatul (1) litera (c) punctul (ii), din PCE_{gross} se poate scădea expunerea viitoare potențială individuală a instrumentelor financiare derivate de credit subscrise, fără a se efectua nicio ajustare a NGR.

(6) Instituțiile nu reduc cuantumul noțional efectiv al instrumentului financiar derivat de credit subscris în cazul în care cumpără protecție de credit printr-un swap pe randamentul total și înregistrează plățile nete primite ca venit net, dar nu înregistrează nicio deteriorare a compensării în valoarea instrumentului financiar derivat de credit subscris reflectată în fondurile proprii de nivel 1.

(7) În cazul instrumentelor financiare derivate de credit cumpărate pe un grup de entități de referință, instituțiile pot să recunoască o reducere în conformitate cu alineatul (5) privind instrumentele financiare derivate de credit subscrise pe nume de referință individuale numai dacă protecția cumpărată este echivalentă din punct de vedere economic cu a cumpăra protecție în mod separat, pe fiecare nume individual din grup. Dacă o instituție cumpără un instrument financiar derivat de credit pe un grup de nume de referință, instituția poate să recunoască o reducere pe un grup de instrumente financiare derivate de credit subscrise numai atunci când grupul entităților de referință și nivelul de subordonare în ambele tranzacții sunt identice.

(8) Prin derogare de la alineatul (1) al prezentului articol, instituțiile pot să utilizeze metoda prevăzută la articolul 275 pentru a determina valoarea expunerii contractelor enumerate în anexa II punctele 1 și 2 numai dacă utilizează metoda respectivă și pentru determinarea valorii expunerii contractelor în cauză în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 92.

Atunci când instituțiile aplică metoda prevăzută la articolul 275, acestea nu scad din măsurarea expunerii cuantumul marjei de variație primită în numerar.

Articolul 429b

Majorarea riscului de credit al contrapărții pentru tranzacții de răscumpărare, operațiuni de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, tranzacții cu termen lung de decontare și tranzacții de creditare în marjă

(1) Pe lângă valoarea expunerii tranzacțiilor de răscumpărare, a operațiunilor de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, a tranzacțiilor cu termen lung de decontare și a tranzacțiilor de creditare în marjă, inclusiv a celor extrabilanțiere, determinată în conformitate cu articolul 429 alineatul (5), instituțiile includ în valoarea expunerii o majorare pentru riscul de credit al contrapărții, stabilită în conformitate cu alineatul (2) sau (3) al prezentului articol, după caz.

(2) În sensul alineatului (1), pentru tranzacțiile cu o contraparte care nu fac obiectul unui acord-cadru de compensare care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 206, majorarea (E_i^*) se determină pentru fiecare tranzacție în parte, în conformitate cu următoarea formulă:

$$E_i^* = \max\{0, E_i - C_i\}$$

unde:

E_i este valoarea justă a titlurilor de valoare sau a sumelor în numerar împrumutate contrapărții în cadrul tranzacției i ;

C_i este valoarea justă a titlurilor de valoare sau a sumelor în numerar primite de la contraparte în cadrul tranzacției i .

(3) În sensul alineatului (1), pentru tranzacțiile cu o contraparte care fac obiectul unui acord-cadru de compensare care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 206, majorarea pentru tranzacțiile respective (E_i^*) se determină pentru fiecare acord în parte, în conformitate cu următoarea formulă:

$$E_i^* = \max\left\{0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i\right)\right\}$$

unde:

E_i este valoarea justă a titlurilor de valoare sau a sumelor în numerar împrumutate contrapărții pentru tranzacțiile care fac obiectul acordului-cadru de compensare i ;

C_i este valoarea justă a sumelor în numerar sau a titlurilor de valoare primite de la contraparte care fac obiectul acordului-cadru de compensare i .

(4) Prin derogare de la alineatul (1) al prezentului articol, instituțiile pot să utilizeze metoda prevăzută la articolul 222, sub rezerva unui prag de 20 % pentru ponderea de risc aplicabilă, în scopul de a determina majorarea pentru tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, tranzacțiile cu termen lung de decontare și tranzacțiile de creditare în marjă, inclusiv cele extrabilanțiere. Instituțiile pot să utilizeze această metodă numai în cazul în care o utilizează și pentru determinarea valorii expunerii tranzacțiilor respective în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 92.

(5) În cazul în care contabilizarea vânzării pentru o tranzacție de răscumpărare se efectuează în temeiul cadrului său contabil aplicabil, instituția reia toate înregistrările contabile legate de vânzare.

(6) În cazul în care o instituție acționează ca agent între două părți în tranzacțiile de răscumpărare, în operațiunile de dare sau luare de titluri de valoare sau de mărfuri cu împrumut, în tranzacțiile cu termen lung de decontare și în tranzacțiile de creditare în marjă, inclusiv cele extrabilanțiere, se aplică următoarele cerințe:

- (a) în cazul în care instituția furnizează unui client sau unei contrapărți o indemnizație sau o garanție limitată la orice diferență între valoarea titlului de valoare sau a sumei în numerar pe care clientul a împrumutat-o și valoarea garanției reale pe care debitorul a furnizat-o, instituția include în măsurarea expunerii numai majorarea determinată în conformitate cu alineatul (2) sau (3), după caz;
- (b) în cazul în care instituția nu furnizează niciuna dintre părțile implicate o indemnizație sau o garanție, tranzacția nu este inclusă în măsurarea expunerii;
- (c) în cazul în care, în cadrul tranzacției, expunerea instituției din punct de vedere economic față de titlul de valoare suport sau față de suma în numerar suport nu se limitează la expunerea acoperită de majorare, instituția include în măsurarea expunerii și o expunere egală cu quantumul total al titlului de valoare sau al sumei în numerar."

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptată la Bruxelles, 10 octombrie 2014.

Pentru Comisie
Președintele
José Manuel BARROSO
